

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 345

Femte Session.

111te Møde.

Torsdagen den 15de Marts.

(Forts.)

G. Winther (fortsat): Jeg troer saaledes, at Indenrigsministeriet og Cultusministeriet begge have været af den Formening, at disse Udgifter skulle fordeles ligeligt paa alt Hartkorn; det troer jeg ikke paa nogen Maade kan omvistes, det er bevist af disse her oplæste Actstykker paa en saadan Maade, at man ikke kan nægte, at det er Sandhed. Men, naar nu dette er Tilfældet, saa spørger jeg: har da ikke Rigsdagens Medlemmer, som dengang være tilstede, havt Ret til at antage, at den Mening, som af Rigsdagen blev lagt i Lovforslaget, ogsaa skulde vedblive at ligge deri, efterat det var blevet Lov? Jeg vil spørge: er det ikke netop Noget, som maa gjælde fortrinnsvis om en Sag som den nærværende, hvor et Erstatningspørgsmaal er i med? Det vil erindres, at der var megen Strid om, hvor stor den Erstatning skulde være, som skulde gives det forhen privilegerede Hartkorns Giere. Erstatningen angif ikke de communale Afgifter; men det var en tidligere yttret Formening, at, naar de fik en Erstatning for Udjevningen af Forfjellen mellem privilegeret og uprilegeret Hartkorn med Hensyn til Statskatterne, saa maatte de dermed lade sig nøie og ikke kunne vente sig nogen Erstatning for Communalafgifternes Overtagelse, lige med de andre Hartkornsbrugere. Nu var der her i Thinget endel Medlemmer, som paa Grund af, at Regjeringen havde erkåret, at de forhenværende privilegerede Hartkornsbesiddere aldeles ikke havde noget Retstræk paa Erstatning, havde meent, at der ikke

skulde gives dem nogenfømhelst Erstatning; men, efter som Forhandlingerne frede frem, kom man saavidt, at man beqvemede sig til at indrømme nogen Erstatning. Jeg for min Deel er overbevist om, at jeg aldrig havde givet min Stemme til Hartkornsubjvningssloven, saaledes som den nu er bleven med de fastsatte Erstatninger, naar jeg ikke havde forventet, at disse Ord maatte staae fast, at det vilde blive vist, at Loven ogsaa vilde have Indflydelse med Hensyn til de communale og andre offentlige Afgifter og navnlig ogsaa med Hensyn til disse Afgifter til Skolevesenet. Nu seer man altsaa, at vi fra vor Side i denne Accordsag, som det var, ere gaaede med under visse Betingelser, og disse Betingelser er det man nu afviger fra, og hvem viger fra dem? Den samme Cultusminister, som har været med at faae en Redaktionsforandring i den paagjældende Paragraph tilveiebragt, for at alle det Slags Afgifter derefter skulde kunne fordres udjevned. Ham er det, der siden, ved det første af mig oplæste ministerielle Rescript, er gaaet en modsat Vej af den, han selv har tilstiftet, at der skulde gaaes. Jeg kan ikke finde, at det er rigtigt at gaae frem paa den Maade fra Regjeringens Side, idetmindste vilde det ikke i det borgerlige Liv i Almindelighed blive anseet for rigtigt.

Under alle de Forhandlinger, som fandt Sted i Rigsdagen, er der ikke foretaget nogen Forandring i den Deel af den tilsvarende Paragraph, som angaaer disse Afgifter; altsaa Rigsdagen har ikke paa nogen Maade forandret Lovudkastets Mening, saaledes som det kom fra Ministeriet. Der findes endog i Behandlingen af Sagen i Rigsdagen adskillige Kjendtegn paa, at disse Afgifter virkelig skulde kunne fordres udjevned efter denne Lov,